

Arrest

nr. 170 893 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker biedt zich op 10 december 2015 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 maart 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Verzoeker krijgt tijd tot uiterlijk 28 april 2016 om aan dit bevel gevolg te geven.

1.3. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigert op 18 april 2016 de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na een negatief advies van het parket en na te hebben vastgesteld dat verzoeker tracht een wettelijke samenwoning te registreren die niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 juni 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn de thans bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer , die verklaart te heten:

naam: [T. S.]

voornaam: [M. M.]

[...]

nationaliteit: Peru

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 29.03.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 05.10.2015 via Madrid het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Belgische diplomatieke autoriteiten in Peru.

Op 10.12.2015 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een 15 jaar oudere Belgische onderdane ([C. C., T.] geboren op [...]). Op 18.04.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Deurne, stad Antwerpen deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 14.04.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit Mevr [C.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Peru. Zowel betrokkene als Mevr [C.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM in. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning.

Op 29.03.2016 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 28.04.2016 het grondgebied te verlaten

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze procedure immers voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van "een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel" die op korte termijn zal worden uitgevoerd. De Raad stelt vast dat het thans door verzoeker bestreden inreisverbod – waarvan hij eveneens de schorsing bij hoogdringendheid vordert – geen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel is zoals bedoeld in de vreemdelingenwet, zodat dient te worden besloten dat de ingestelde vordering onontvankelijk is in zoverre deze is gericht tegen deze beslissing.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure tot schorsing bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thes is die geen steun vindt in de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet –, dan moet toch ook worden opgemerkt dat verzoeker met zijn uiteenzetting in het verzoekschrift niet aantoonde dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het

opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure een arrest van de Raad onherroepelijk te laat zou komen en dus geen nuttig effect kan hebben. Hij beperkt zich ter onderbouwing van het hoogdringend karakter van zijn vordering immers tot een verwijzing naar het feit dat verweerder het ten aanzien van hem genomen bevel om het grondgebied te verlaten op korte termijn zal uitvoeren. Het gegeven dat verweerder het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen zal uitvoeren laat de Raad evenwel niet toe te besluiten dat een hoogdringende behandeling van een schorsingsverzoek dat is gericht tegen het *in casu* bestreden inreisverbod vereist is. In zoverre verzoeker verwijst naar het beroep dat hij instelde tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning en het gegeven dat hij zich bij een tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, en gelet op het bestreden inreisverbod, niet langer zal kunnen verdedigen in deze procedure, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde dat zijn aanwezigheid vereist is op de terechtzitting en dat zijn belangen niet naar behoren kunnen worden verdedigd door zijn raadsman of dat deze niet met verzoeker zou kunnen overleggen indien dat nodig is, gelet op de moderne communicatiemiddelen die tegenwoordig ter beschikking staan. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

2.2. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker is vanuit Peru naar België gekomen waar hij zijn huidige vriendin leerde kennen, mevrouw [C. C. T.].

Verzoeker heeft beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van hun registratie tot wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procédure, kan hij België niet verlaten.

Hij wil namelijk persoonlijk kunnen aantonen dat de relatie die verzoeker heeft met zijn vriendin oprecht en duurzaam is.

Niet alleen verzoeker staat erop om persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, ook de rechtbank vereist een persoonlijke aanwezigheid van de partijen!

Hoe kan hij dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procédure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM, dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.”

3.3.2.1.2. Verzoeker wijst op het beroep dat hij instelde tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen waarbij de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd, en dat op 13 december 2016 voorkomt.

Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM *in casu* van toepassing is, dient de Raad op te merken dat verzoeker *prima facie* niet aantoont dat zijn aanwezigheid vereist is op de terechtzitting en dat zijn belangen niet naar behoren kunnen worden verdedigd door zijn raadsman of dat deze niet met verzoeker zou kunnen overleggen indien dat nodig is, gelet op de moderne communicatiemiddelen die tegenwoordig ter beschikking staan. De door verzoeker gevoegde beschikking dat er een rechtsdag is bepaald op 13 december 2016 geeft, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, niet aan dat de persoonlijke verschijning van verzoeker zou zijn bevolen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij geen visum zou kunnen bekomen om de terechtzitting bij te wonen mocht zijn aanwezigheid door de betrokken rechtbank bevolen worden teneinde hem te horen. Hij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat zijn recht op een eerlijk proces voor de burgerlijke rechtbank in het gedrag zou komen. Dit middel kan *prima facie* niet weerhouden.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Ze hebben samen een aangifte tot wettelijke samenwoning gedaan.

Verwerende partij onderzoekt zelf niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat. Ze stelt louter dat de relatie zou bestaan om het verwerven van een verblijfsrecht en niet voor het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners.

Dit is flagrant onwaar!

Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame relatie met elkaar, wat ook de vele foto's die ze samen hebben gemaakt bevestigen. De reden dat het koppel een leeftijdsverschil heeft van 15 jaar kan niet als enige reden aangehaald worden om over te gaan tot de beslissing dat het enkel een relatie is voor het bekomen van een verblijfstitel!

Verzoeker woont ook samen met zijn Belgische partner, op haar adres.

Dat verzoeker ook is opgepakt op haar adres. Als verzoeker geen duurzame relatie zou hebben met zijn partner, waarom houdt de politie verzoeker dan aan op het adres van zijn vriendin?!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Peru wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen,

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders, Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de partner van verzoeker een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen.

Dat verzoeker, samen met zijn partner, tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke stand beroep heeft aangetekend.

Dat verwerende partij niet enkel mag stellen dat het voor verzoeker geen gevolgen zou meebrengen indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat dit wel degelijk het geval zou zijn. Hij wenst hier een leven op te bouwen met zijn partner.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden!

Het feit dat zijn partner een Belgische verblijfstitel heeft en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, verantwoorden wel degelijk dat verzoeker zijn aanvraag in België indient.

In afwachting van zijn beslissing dient hij wel degelijk in België te verblijven, zo niet zou hij zijn rechten schenden.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich wilt onttrekken en zich in onwettig verblijf blijft nestelen. Verzoeker heeft hier geen enkel belang bij om dit te doen! Hij verklaarde op het adres van zijn vriendin te wonen waar verzoeker ook is opgepakt door de politie.

Verzoeker zit sinds hij in België aankwam in procedures. Om te stellen dat hij zich nestelt in de illegaliteit is kort door de bocht."

3.3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker betoogt allereerst dat niet blijkt dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens voldoende rekening is gehouden met het gegeven dat hij een stabiele en duurzame relatie heeft met zijn Belgische partner met wie hij wettelijk wil samenwonen. Hij stelt dat verweerder heeft nagelaten deze stabiele en duurzame relatie te onderzoeken. Hij betwist dat hij geen duurzame relatie zou beogen. Hij wijst op allerhande foto's die zijn relatie moeten staven en op een samenwoonst. Hij geeft verder aan dat er geen sprake is van een '*pressing social need*' en dat in het kader van een belangenafweging zijn belangen zwaarder dienen door te wegen. Hij wijst erop dat zijn partner een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen. Hij wijst erop geen strafbare feiten te hebben gepleegd in België, en evenmin een gevaar te vormen voor het economisch welzijn, de goede zeden of de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat verweerder geen rekening hield met het gegeven dat hij voorhoudt een Belgische partner te hebben waarmee hij samenwoont in België. Verweerder wees in zijn beslissing zo op de verklaring van wettelijke samenwoning die verzoeker wenste aan te gaan, doch hij stelde vast dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de registratie hiervan weigerde, na advies van het parket, en wel omdat verzoeker tracht een wettelijke samenwoning te registreren die niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder oordeelt dat deze weigering van registratie van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en stelt dat aldus niet blijkt dat een terugkeer naar het herkomstland in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Daarenboven oordeelt hij eveneens dat verzoeker niet aantoonst enkel in België zijn voorgehouden gezinsleven te kunnen leiden en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn herkomstland. Hij stelt dat het niet is omdat de voorgehouden partner niet kan worden gedwongen België te verlaten dat zij verzoeker niet zou kunnen volgen naar Peru. Tevens wordt geduïd dat zowel verzoeker als zijn beweerde partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie. Tenslotte merkt verweerder op dat indien een rechtbank beveelt dat de wettelijke samenwoning dient te worden geregistreerd verzoeker een visumaanvraag kan indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiger in het buitenland op grond van deze geregistreerde wettelijke samenwoning.

Verweerder gaf middels zijn motivering aldus aan dat voor hem geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt. Hij wees erop dat de vaststelling door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen dat verzoeker middels het aangaan van een wettelijke samenwoning geen duurzame levensgemeenschap beoogt doch enkel een verblijfsrechtelijk voordeel een contra-indicatie is voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. De Raad stelt vast dat *prima facie* verzoeker geen duidelijke elementen en/of stukken aanbrengt die van aard zijn deze weerhouden contra-indicatie alsnog te kunnen weerleggen. Het louter wijzen op een samenwoonst kan in dit verband niet volstaan. Hij brengt op geen enkele wijze concrete elementen en/of stukken aan die wijzen op enige stabiele en duurzame relatie en die het bestuur ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht of waaromtrent ten onrechte geen verder onderzoek zou zijn gebeurd. Verzoeker refereert in dit verband aan '*vele foto's die ze samen hebben gemaakt*', doch laat na dergelijke stukken voor te leggen. Hij beperkt zich tot loutere beweringen. Hij slaagt er aldus op het eerste zicht niet in voormelde motivering te weerleggen dat niet blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In deze situatie drong enige belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM zich niet op.

Verweerder heeft daarenboven ook nog aangegeven dat, zelfs indien alsnog enig gezinsleven zou moeten worden aangenomen, niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk is en het niet

mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in verzoekers herkomstland. Hij benadrukt dat zowel verzoeker als zijn beweerde partner vanaf het begin wisten dat het ingeroepen gezinsleven in België precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie. Er blijkt op het eerste zicht aldus wel degelijk ook een belangenafweging. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan ter weerlegging van deze motivering. Hij stelt dat zijn partner een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen, doch enige bewijsstukken in dit verband liggen niet voor laat staan dat dan concreet zou worden aangetoond dat niet in redelijkheid van de beweerde partner zou kunnen worden verwacht dat deze verzoeker zou volgen naar diens herkomstland of elders waar zij kunnen verblijven. Het gegeven dat verzoeker niet gekend zou zijn voor strafrechtelijke feiten, en evenmin een gevaar zou vormen voor het economisch welzijn, de goede zeden of de rechten en vrijheden van anderen, vermag voormelde motivering van het bestuur op het eerste zicht evenmin te weerleggen. Door te beweren dat hij zich geenszins zou hebben genesteld in illegaal verblijf, weerlegt hij *prima facie* ook geenszins de terechte vaststelling in het bestreden bevel dat verzoeker noch zijn beweerde partner er onwetend van konden zijn dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, zoals verweerder zelf ook aanduidt in zijn beslissing, verzoeker ook niet om in het geval dat de bovenvermelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt herzien, de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen en na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten alsnog het Belgisch grondgebied te betreden teneinde zijn partner te vervoegen. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het ingeroepen gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gul t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Verzoeker toont met zijn betoog *prima facie* ook geenszins aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar hij de uitkomst van zijn beroepsprocedure tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning niet in België vermag af te wachten.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven of dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in, of niet eerbiediging van, haar privé- en gezinsleven zou uitmaken of dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk wordt gemaakt.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. CORNELIS